

Arrest

nr. 154 281 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LERNOUT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine te zijn, afkomstig uit Baku, Azerbeidzjan, waar u met uw moeder woonde. Eind 2007 of begin 2008 begon u een relatie met L. R. (...), een meisje uit de buurt. Ze was een vriendin van uw zus en u kende haar al van uw kinderjaren. Zij was de dochter van E. R. (...), wiens broer R. (...) voorzitter van het hooggerechtshof is. In de zomer van 2008 werd u in op de binnenplaats van het appartementencomplex waar u woonde, aangesproken door R. R. (...). Hij vroeg u om L. (...) niet meer te zien. Enige tijd later stuurde hij zijn lijfwacht V. (...) om dit nogmaals van u te eisen. In december 2008 of januari 2009 wachtte V. (...) u op aan de ingang van uw appartementsgebouw. Hij vroeg uw gsm en begon door uw oproepenlijst te bladeren. Toen u trachtte uw gsm terug te krijgen, sloeg hij u. V. (...) belde de politie, die kort erna arriveerde. U werd meegenomen

naar het politiekantoor. V. (...) was daar ook. Hij sprak er met de agenten. Er werd een proces-verbaal opgesteld waarin u beschuldigd werd van hooliganisme. Na dit, onder druk, te hebben getekend werd u vrijgelaten. U werd hierna veroordeeld door de rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel. Uw moeder ging daarna met de moeder van L. (...) praten. Deze vertelde, na overleg met R. R. (...), uw moeder dat u L. (...) moest vergeten en uw legerdienst moest gaan doen. In ruil voor het onmiddellijk uitvoeren van uw legerdienst regelde R. R. (...) uw amnestie, waar u normaal gezien geen recht op had. U begon uw legerdienst in januari 2010. Na uw legerdienst hebt u opnieuw contact gezocht met L. (...). Jullie spraken in het geheim met elkaar af. In de zomer van 2013 betrapte het dienstmeisje van de familie R. (...) L. (...) terwijl ze met u aan het telefoneren was. De dag nadien werd u door V. (...) bedreigd met een pistool en geslagen. Nadien belde L. (...) u op om te zeggen dat haar familie wilde dat ze met iemand anders zou trouwen. Om dit te vermijden, stelde ze u voor om zwanger te worden. Op die manier zou haar familie een huwelijk met u wel accepteren. U ging akkoord. In oktober vertelde L. (...) u vervolgens dat ze zwanger was. L. (...) bracht haar moeder op de hoogte, die op haar beurt de familie inlichtte. De familie was evenwel ontstemd en dwong L. (...) om een abortus uit te laten voeren. Nog in oktober werd u opnieuw bedreigd door V. (...). Hij zei u dat E. (...) en R. R. (...) nooit zouden vergeten wat u had gedaan en dat ze u zouden doden. In december 2013 werd u op het binnenplein bij de kraag gegrepen door het dienstmeisje van de familie R. (...). Zij viel hierdoor op de grond. Ongeveer vijf minuten later was de politie ter plaatse. De vrouw beweerde dat u haar had geslagen. U werd meegenomen naar het politiekantoor en de vrouw diende klacht in tegen u. De politie stelde een proces-verbaal op waarin gesteld werd dat u het dienstmeisje had geslagen en dwong u dit te ondertekenen. Eén à twee uur later mocht u vertrekken. Niet veel later ontving u een convocatie van de rechtbank waarin u werd opgeroepen om op 18 december te verschijnen. Op 12 of 13 december kwam de politie bij u thuis langs. Ze doorzochten het huis en vonden een pakketje met daarin enkele kogels en een opgevouwen stuk papier, waarin naar u vermoedt drugs zaten. U slaagde erin te vluchten uit het appartement. U nam een taxi naar een dacha in Nardaran, waar iemand van uw familie woonde. U ging niet meer naar de zitting van de rechtbank op 18 december. Omwille van uw afwezigheid werd de zitting uitgesteld naar 27 december. Omdat u ook daarop niet verscheen, besliste de rechter tot uw opsporing en aanhouding. U verliet Azerbeidzjan clandestien aan boord van een vrachtwagen op 14 april 2014. Deze vrachtwagen bracht u naar België, waar u op 29 april 2014 aankwam en dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Na uw aankomst vernam u nog van uw moeder dat de politie in december 2013, op een moment dat u ondergedoken zat, uw computer en een fotoalbum in beslag had genomen. Na uw vlucht kwamen er geregeld agenten langs bij uw moeder om naar u te informeren. Omdat zij dit niet meer volhield, verhuisde uw moeder uiteindelijk naar een ander adres in Baku.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw militair boekje, een dagvaarding van de rechtbank op uw naam d.d.11/12/2013, een beslissing van de rechtbank d.d.27/12/2013 om u te laten opsporen en in hechtenis te plaatsen, een beslissing inzake amnestie d.d.30/03/2009, een vonnis van de rechtbank d.d.23/01/2009, een handgeschreven briefje van uw moeder, een usb-stick, een beslissing van uitschrijving van uw registratieadres, en twee enveloppes.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met de machtige familie van uw toenmalige vriendin omdat zij gekant waren tegen jullie relatie en u wilden doen boeten voor het feit dat u uw vriendin zwanger had gemaakt. Door hun toedoen werd u in 2009 veroordeeld voor hooliganisme; werd u in 2013 wederom beschuldigd van hooliganisme; en plaatste de politie bij een huiszoeking in december 2013 een zakje met enkele kogelhulzen en een papiertje waarin vermoedelijk drugs zaten in het appartement waar u woonde. (CGVS 1 d.d.05/06/2014, p.8-9, 12-13, 16-18, 21) Bij een eventuele terugkeer vreest u opgesloten te worden of gedood te worden door de familie van uw toenmalige vriendin. (CGVS 1, p.26)

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt het door u voorgehouden vervolgingsrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties die raken aan de kern van uw asielrelaas, zijnde uw problemen met de familie R. (...) en de mensen die voor hen werkten.

Met betrekking tot de feiten waarvoor u begin 2009 werd veroordeeld – u zou ten onrechte beschuldigd zijn van hooliganisme na een uit de hand gelopen ruzie met een zekere V. (...) die de lijfwacht was van R. R. (...), de oom van uw toenmalige vriendin (CGVS 1, p.16-17) – verklaarde u eerst dat deze ruzie plaatsvond in januari 2009 of december 2008 (CGVS 1, p.16) en later dat het in 2009 of eind 2008 was (CGVS 2 d.d.15/10/2014, p.18-19). Dit komt echter niet overeen met het door u neergelegde vonnis aangaande deze feiten (stuk 7). In dit vonnis wordt immers gesteld dat u V. N. (...) zou hebben geslagen op 2 mei 2008. De vaststelling dat u zelf de feiten slechts zeer vaag in de tijd kon situeren, en dat deze situering dan nog tegenstrijdig is met het vonnis aangaande deze feiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts waren uw verklaringen aangaande de vraag of u bij dit voorval

met een wapen was bedreigd, inconsistent. U maakte gewag van het feit dat u door V. (...) bedreigd werd met een pistool. Hij zou toen een gevecht hebben uitgelokt, waarna de politie gekomen zou zijn, u ondervraagd en uiteindelijk veroordeeld zou zijn. In eerste instantie bevestigde u uitdrukkelijk dat het moment waarop u bedreigd werd met een pistool hetzelfde incident was als hetgeen waarvoor u uiteindelijk veroordeeld werd. (CGVS 2, p.17) Even later verklaarde u dan weer dat de bedreiging met het wapen was gebeurd op een andere dag, zijnde voor de dag waarop de feiten zich zouden hebben afgespeeld waarvoor u veroordeeld werd. (CGVS 2, p.17) Gelet op uw verklaring als zou de lijfwacht slechts één keer effectief zijn wapen hebben bovengehaald (CGVS 2, p.17, 18), zijn de voorgaande verklaringen niet met elkaar te rijmen.

Verder werden er ook verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande het incident waarvoor u in 2013 gerechtelijk zou zijn vervolgd.

Op 29 november 2013 zou u aangesproken zijn door het dienstmeisje van de familie R. (...). Zij zou u bij de kraag gegrepen hebben en hierbij gevallen zijn. De vrouw beschuldigde u er echter van haar te hebben geslagen. (CGVS 1, p.10) Over wat er nadien gebeurd zou zijn, lopen uw verklaringen echter ernstig uiteen. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u werd meegenomen door de politie naar het politiekantoor; dat ongeveer tien minuten later V. (...) daar is gearriveerd nadat hij door R. R. (...) gestuurd was; dat u negen à tien uur vastgehouden werd; dat u één à twee dagen nadien opnieuw werd ondervraagd; en dat u op 5 december voor het laatst bij de politie was om er uw identiteitskaart af te geven. (CGVS 1, p.10-12) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u, de vrouw en V. (...) samen in één auto naar het politiekantoor werden gebracht; dat u er slechts één à twee uur werd vastgehouden; en dat u na die dag niet meer op het politiekantoor was of er ondervraagd werd door de politie. (CGVS 2, p.13-14) Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, bleef u erbij dat V. (...) samen met u naar de politie werd gebracht; stelde u dat u in 2013 drie à vier uur was vastgehouden (u opperde hierbij dat u zich misschien vergist had); en ontkende u dat u één à twee dagen na de feiten opnieuw ondervraagd was. (CGVS 2, p.26) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Bovendien sprak u zichzelf opnieuw tegen toen u gevraagd werd wanneer dan uw identiteitskaart was ingehouden door de politie. U stelde immers dat dit gebeurde op de dag van het incident, hetgeen opnieuw tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring (supra). (CGVS 2, p.26) U werd hierop geconfronteerd met uw verklaringen als zou u naar aanleiding van de feiten drie maal bij de politie zijn geweest. Hierna stelde u enkel dat u dit mogelijk gezegd hebt en dat uw geheugen niet meer goed is omdat u zich zorgen maakt over uw gezondheid. (CGVS 2, p.26) De loutere bewering dat u geheugenproblemen hebt, kan evenwel niet volstaan als verschoningsgrond voor deze ernstige tegenstrijdigheden. U legt geen enkel attest neer dat de door u voorgehouden geheugenproblemen op afdoende wijze staat.

Ten slotte werden er nog tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande de huiszoeking in uw woning op 12 december 2013. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u hierover meermaals dat de agenten zagezegd enkele kogels en wat wit poeder vonden. (CGVS 1, p.8, 12, 15) Verder verklaarde u toen over uw vlucht dat u na het ontvluchten van jullie appartement eerst naar een vriend ging vooraleer een taxi te nemen naar een dacha in Nardaran. (CGVS 1, p.14) tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat de politie een transparant zakje vond met daarin enkele kogelhulzen en een gesloten papieren pakje. U stelde uitdrukkelijk dat de agenten dit papieren pakketje niet hebben geopend. U had enkel het vermoeden dat hierin drugs zaten. (CGVS 2, p.6, 7) Over uw vlucht antwoordde u, op de vraag of u nog naar iemand bent gegaan alvorens met een taxi naar de dacha te gaan, dan weer dat u rechtstreeks naar de dacha ging. (CGVS 2, p.8) Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande de precieze zaken die de agenten zouden hebben gevonden, stelde u enerzijds dat u mogelijk had gesproken over kogels en een wit poeder, maar anderzijds herhaalde u uw verklaring dat het een transparant zakje betrof met daarin kogels en een wit papieren pakketje met "iets", vermoedelijk drugs, in. (CGVS 2, p.26) Dit verklaart evenwel niet hoe u enerzijds kon weten dat er naast de kogels een "wit poeder" zou zijn gevonden terwijl de agenten dit pakketje niet zouden hebben geopend. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over uw vlucht, stelde u dat het mogelijk was dat u had gezegd dat u eerst naar een vriend ging en pas daarna naar de dacha. U gaf aan dat u tijdens het eerste gehoor in "een betere toestand" was dan tijdens het tweede gehoor. (CGVS 2, p.26-27) U toonde echter op geen enkele wijze aan op welke wijze uw "toestand" u niet in de mogelijkheid zou stellen om accuraat uw asielsrelaas uiteen te zetten. In zoverre u zou hebben gedoeld op uw vermeende geheugenproblemen omwille van uw gezondheidstoestand, dient te worden verwezen naar de eerder gedane vaststellingen hieromtrent. Beide tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind.

Ten slotte had u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst nog verklaard dat de agenten bij deze vermeende huiszoeking een huiszoekingsbevel hadden getoond. (CGVS vragenlijst, punt 3.5) Voor het Commissariaat-generaal stelde u, gevraagd of de agenten een dergelijk bevel hadden getoond, dat dit niet het geval was geweest, eraan toevoegend dat ze in uniform waren maar niets hadden getoond. (CGVS 1, p.13) Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst,

stelde u later dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat de agenten een identificatiedocument hadden getoond. U zou er niet gesproken hebben over een huiszoekingsbevel. (CGVS 2, p.25) Deze verklaring kan evenwel niet aanvaard worden. Niet enkel is dit in tegenspraak met uw stelling dat de agenten niets hadden getoond, tevens is in uw antwoorden in de vragenlijst niets terug te vinden van een identificatiedocument en had u aan het begin van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen gegeven dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Azerbeidzjan aan u voorgelezen waren door de tolk en dat alles goed genoteerd was. (CGVS 1, p.2) De tegenstrijdigheid blijft dan ook behouden.

De bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw aanvankelijke problemen met de lijfwacht van R. R. (...), de gebeurtenissen rond het incident van 29 november 2013 en de vermeende huiszoeking op 12 december 2013. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op enkele punten zeer vaag waren. Zo kon u niet zeggen wat de achternaam van de lijfwacht van R. R. (...) was. (CGVS 1, p.16) Dat u zijn achternaam niet zou kennen terwijl deze persoon een hoofdrol speelde in de door u verklaarde problemen en bovendien in het vonnis uit 2009 - dat volgens u betrekking zou hebben op een incident waarbij hij betrokken was (CGVS 1, p.16-17) - met zijn volledige naam genoemd wordt (stuk 7: V. N. (...)), is weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk geregeld door hem zou zijn lastig gevallen en bedreigd. Daarnaast kon u ook niet met zekerheid antwoorden op de vraag of uw vriendin nog zwanger was op het moment dat u haar voor het laatst zou hebben gesproken. (CGVS 1, p.22) Dat u een dergelijk belangrijk feit niet met zekerheid weet is, gezien de problemen die mede omwille van de zwangerschap zouden zijn ontstaan, eveneens weinig aannemelijk te noemen. Gelet op de specifieke omstandigheden mag aangenomen worden dat u en uw vriendin haar zwangerschap zouden bespreken. Ook deze vaagheden raken aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u geen enkel bewijs hebt neergelegd van het bestaan van L. R. (...) en van uw relatie met haar. Nochtans maakte u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog melding van het bestaan van foto's waarop jullie samen afgebeeld zouden staan. (CGVS 1, p.25) Er werd u dan ook gevraagd om deze foto's alsnog neer te leggen. (CGVS 1, p.27) Op het tweede gehoor verklaarde u plots dat uw computer en een fotoalbum waarin de voormelde foto's zouden hebben gezeten in beslag waren genomen door de politie tijdens een huiszoeking. Dit zou gebeurd zijn eind 2013 in het appartement waar u vroeger met uw moeder woonde. Uw moeder zou in het voorjaar van 2014 verhuisd zijn naar een ander adres in Baku. (CGVS 2, p.21) Het fotoalbum zou later door de politie teruggegeven zijn zonder de foto's van u en uw vriendin. (CGVS 2, p.23) Deze verklaring voor het niet neerleggen van de voormelde foto's kan geenszins aanvaard worden. Indien deze feiten zich werkelijk eind 2013 (of begin 2014) zouden hebben voorgedaan, kan verwacht worden dat u hiervan ten tijde van het eerste gehoor, dat plaatsvond op 5 juni 2014, al op de hoogte zou zijn geweest. Zelfs indien u voor uw vertrek niet op de hoogte zou zijn geweest van dit voorval, hetgeen op zich reeds weinig geloofwaardig te noemen is, dient te worden gewezen op het feit dat u in de periode voorafgaand aan het gehoor nog twee keer contact had gehad met uw moeder. (CGVS 1, p.4) Er kan bezwaarlijk worden ingezien waarom uw moeder een dergelijk belangrijk voorval zou verzwijgen tot u haar na het eerste gehoor contacteerde om te vragen naar de foto's. De afwezigheid van enig bewijs van uw vermeende relatie met L. R. (...), dewelke aan de basis zou hebben gelegen van de door u vermelde problemen, zonder aanvaardbare verklaring, ondersteunt verder de al eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw militair boekje (stuk 1) bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit en verplichte legerdienst. Er blijkt evenwel niet uit dat u uw legerdienst zou hebben volbracht in ruil voor amnestie. De beslissing in verband met de toekenning van amnestie d.d.30/03/2009 (stuk 4) stelt dat u naar aanleiding van een beslissing van het parlement d.d.17/03/2009 amnestie werd toegekend. Uit dit document blijkt echter geen enkel verband met de door u verklaarde problemen met de familie R. (...). Het vonnis d.d.23/01/2009 (stuk 7), vermeldt de strafbare feiten waarvoor u veroordeeld werd en de omstandigheden waarin ze gepleegd werden. Er wordt gesteld dat u een zekere V. N. (...) had geslagen op 2 mei 2008. Er blijkt evenwel niet uit wat de aanleiding hiervoor was geweest, noch dat deze persoon voor R. R. (...) werkte. Bijgevolg staat dit vonnis niet de door u verklaarde problemen. Dit geldt tevens voor de convocaties van de rechtbank van het district Nazimi, Baku, waarin u wordt opgeroepen om te verschijnen voor een voorbereidende zitting op 18 december 2013 (stuk 2) en voor de beslissing d.d.27/12/2013 van diezelfde rechtbank om u in opsporing te plaatsen wegens het niet ingaan op haar oproeping (stuk 3). De convocatie stelt dat u beschuldigd wordt van het licht verwonden (door schoppen) van een zekere S. K. (...). Dit wordt herhaald in de beslissing d.d.27/12/2013, waaruit verder blijkt dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan op 29 november 2013 bij een ruzie. Uit de

documenten blijkt niet wat de aanleiding was voor deze ruzie, noch dat S. K. (...) voor de familie R. (...) zou hebben gewerkt. Deze documenten staven dan ook niet uw vermeende problemen met deze familie. Het document in verband met uw uitschrijving van het adres waar u geregistreerd was en de envelop waarin deze naar u werd verstuurd (stukken 5 en 6; CGVS 1, p.27) bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. De brief van uw moeder gericht aan u (stuk 8), waarin zij stelt dat ze geen foto's kan opsturen omdat de computer "bij hen" is, kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Een persoonlijke brief van een naast familielid heeft immers slechts een zeer geringe bewijswaarde. Bovendien maakt uw moeder, in tegenstelling tot u (CGVS 2, p.23) geen enkele melding van een fotoalbum dat in beslag genomen zou zijn. De envelop van 'Azerexpresspost' (stuk 9), toont enkel aan dat er iets naar u opgestuurd werd. De USB-stick, ten slotte, bevat enkel twee foto's van u (op het werk), een kopie van een document en een URL van de website van de rechtbank van het district Nasimi. Uit uw verklaringen blijkt dat deze laatste twee zaken documenten zijn die u ook fysiek hebt neergelegd. Betreffende de foto's gaf u zelf aan dat deze niet belangrijk zijn. (CGVS 1, p.6) Ook de stukken op de USB-stick kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik van het incident waarvoor verzoekende partij begin 2009 werd veroordeeld oppert verzoekende partij dat de informatie in het vonnis, in het bijzonder 2 mei 2008, mogelijk onjuist is gezien de corruptie in Azerbeidzjan en de macht van de familie R.. Verzoekende voegt eraan toe dat "zelfs indien deze informatie correct zou zijn (slaan op 2 mei 2008) dan nog kan het verzoeker niet verweten worden dat hij deze feiten niet helemaal in de tijd kon situeren".

2.2.3.2. De Raad is echter van oordeel dat in redelijkheid mag worden aangenomen dat men zich de feiten die aanleiding hebben gegeven tot een voorgehouden ten onrechte beschuldiging en *idem dito*

veroordeling tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel een dermate diepgaande indruk hebben nagelaten dat zij in het geheugen gegrift zijn, zeker dat men kan onderscheiden of deze midden in de winter, rond de jaarwisseling tussen het jaar 2008 en 2009, dan wel midden in het voorjaar van het jaar 2008, acht tot negen maanden eerder dan de eerste tijdsaanduiding hebben plaatsgehad. Verder kan voormeld verweer evenmin door de Raad worden aangenomen daar het is gesteund op een onderling strijdig betoog. Verzoekende partij kan immers niet in een zelfde verweer enerzijds voorhouden dat de informatie in het vonnis vals is ingevolge corruptie om anderzijds te stellen dat indien deze informatie toch correct zou zijn het haar niet kan worden verweten het zich niet meer te herinneren.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering betreffende de tegenspraak aangaande het bedreigd worden met een pistool ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het incident van november 2013 in haar verzoekschrift stelt dat *“in beide gevallen V. (...) naar het politiekantoor is gekomen en reed hij ofwel mee of achter de politie aan”* oordeelt de Raad dat het louter stellen dat V. wel degelijk in het politiekantoor aanwezig was en het suggereren dat de wijze waarop hij naar het kantoor kwam niet relevant is, geen afbreuk doen aan de tegenstrijdigheid nu eens te hebben verklaard dat V. tien minuten later arriveerde en dan weer te stellen dat hij samen met verzoekende partij en de vrouw in een zelfde wagen naar het politiekantoor werd gebracht. Verder stelt de Raad wederom vast dat ook hier meerdere motieven van verwerende partij ongemoeid worden gelaten en derhalve eveneens als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd, in zonderheid de duur van de vasthouding, het enkele dagen later al dan niet opnieuw ondervraagd worden en het ogenblik van inhouding van de identiteitskaart.

2.2.5.1. Betreffende de tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot de huiszoeking van 12 december 2013 betoogt verzoekende partij dat zij er werd ingeluisd en dat zij ervan uitging dat in het pakje wit poeder zou zitten. Verder oppert zij de mogelijkheid van een vertaalfout daar zij bedoelde dat zij *“naar de dacha van een vriend zou gaan in Nardaran”*.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar één van de tegenstijdig bevonden versies deze tegenstrijdigheid niet opheft.

Waar verzoekende partij een mogelijke vertaalfout suggereert met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande haar vlucht op het ogenblik van de huiszoeking merkt de Raad op dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Het verweer van verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan deze motivering.

2.2.6. Ook betreffende het al dan niet tonen van een huiszoekingsbevel beperkt verzoekende partij zich te herhalen dat geen huiszoekingsbevel werd getoond, maar wel een identiteitsdocument. Opnieuw wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar één van de tegenstijdig bevonden versies deze tegenstrijdigheid niet opheft.

2.2.7. Waar verzoekende partij met betrekking tot het niet kennen van de familienaam van V. betoogt dat het in Azerbeidzjan de gewoonte is dat slechts één naam wordt gebruikt om een persoon te benoemen, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft daar deze door geen objectieve informatie wordt onderbouwd. De bemerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij de naam toch had kunnen bekijken in het vonnis betreft een louter herhalen van een motief van verwerende partij en is derhalve geen weerlegging van de desbetreffende motivering.

2.2.8. De opmerking van verzoekende partij dat het evident is dat de naam van de familie R. niet wordt genoemd in de door haar bijgebrachte documenten daar het een machtige familie betreft, bevestigt enkel dat in de documenten de link met deze familie niet wordt aangetoond.

2.2.9. Waar verzoekende partij probeert aan te tonen dat zij nog steeds in Azerbeidzjan wordt gezocht door het voegen van enkel foto's van glazen muurkastjes waarin de foto van haar prijkt (bijlage 4 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven kan uit deze foto's onmogelijk worden opgemaakt om welke reden verzoekende partij zou worden gezocht en of deze betrekking heeft op de asielproblemen zoals door verzoekende partij voorgehouden.

2.2.10. De foto's van de vader van haar vriendin L. en van diens broer die verzoekende partij voegt als bijlage 6 en 7 van het verzoekschrift tonen enkel deze personen doch vormen geen enkel bewijs van de waarachtigheid van de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst.

2.2.11. Waar verzoekende partij een aantal foto's van haarzelf met haar vriendin op een huwelijksfeest bijbrengt tot bewijs van de link tussen haar en L. (bijlage 5 van het verzoekschrift) oordeelt de Raad dat de vaststelling van verwerende partij dat geen bewijs wordt geleverd van het bestaan van L. en van hun onderlinge relatie een overtuigend motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven betreffende flagrante tegenstrijdigheden en vaagheden dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven tonen deze foto's enkel aan dat verzoekende partij samen met een jonge dame – aangenomen dat dit L. betreft – aanwezig was op een huwelijksfeest, maar ook niet meer. Ook deze foto's betreffen geen concreet bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT